

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200623
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200623.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: P. S. L., bytom K. F. X, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, so sídlom v Bratislave, Drieňová 22, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 144/2011-61 zo dňa 6. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 144/2011-61 zo dňa 6. marca 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 3 S 144/2011-61 zo dňa 6. marca 2012 podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie o žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Zvolen, odbor všeobecne vnútornej správy, pracovisko Detva, č. B/2010/00755, Pr.2010/341-D/E3, B/2010/00785, Pr.2010/372-D/Eš zo dňa 30. novembra 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) na tom skutkovom základe, že koncom mája 2010 a dňa 20. augusta 2010 v presne nezistenom čase, opakovane bez povolenia vlastníka alebo prenajímateľa pozemkov v katastri K. F. pokosil trávnatý porast na pozemkoch parc. č. XXX/X o výmere 3067 m² a parc. č. XXX/X o výmere 58 m², zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre k. ú. K. F., trávu si prisvojil a ponechal pre vlastné účely, čím súčasnému nájomcovi pozemkov obci K. F. spôsobil škodu v prvom prípade vo výške 58 € a v auguste 2010 vo výške 64 €; za spáchanie priestupku bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 30 € podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch a povinnosť uhradiť trovy štátu vo výške 16 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že podanie žalobcu neobsahovalo viaceré náležitosti žaloby, preto bol žalobca uznesením č. k. 3 S 144/2011-15 zo dňa 8. septembra 2011

vyzvaný na doplnenie žaloby o jej náležitosti - správne označenie žalovaného a jeho sídla, označenie napadnutého rozhodnutia, vyjadrenie, v akom rozsahu sa rozhodnutie alebo postup napáda, doplnenie dôvodov nezákonnosti a správne znenie konečného návrhu; žalobca bol poučený o následkoch neodstránenia väd žaloby. Žalobca krajskému súdu doručil 3. októbra 2011 podanie označené ako „Doplnenie podania (žaloby) zo dňa 30. mája 2011“. Keďže podanie žalobcu bolo zmätočné a neboli ním náležite odstránené vady, na ktorých odstránenie bol žalobca vyzvaný, krajský súd konanie zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn. súdu) krajského súdu č. k. 3 S 144/2011-61 zo dňa 6. marca 2012 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd nedostatočne skúmal procesné podmienky konania a nedostatočne si plnil svoju poučovaciu povinnosť o jeho procesných právach a povinnostiach. Podľa názoru žalobcu ho mal krajský súd poučiť aj o povinnom právnom zastúpení podľa § 250a Občianskeho súdneho poriadku; žalobca mal právo na to, aby ho krajský súd poučil, že nie je naplnená procesná podmienka povinného právneho zastúpenia vrátane následkov neodstránenia tejto vady konania. Žalobca tvrdí, že odstránil nedostatky žaloby podľa svojho najlepšieho presvedčenia. Z jeho podaní je možné zistiť označenie žalovaného, rozhodnutia žalovaného; podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24 S 54/2011-9 zo dňa 27. júna 2011 o postúpení veci Krajskému súdu v Bratislave, v ktorom je uvedený žalovaný aj jeho rozhodnutie, ktoré žalobca žalobou napáda. Žalobca je toho názoru, že jeho žaloba neobsahuje také vady, ktoré by bránili jej vecnému prejednaniu. Cíti sa byť ukrátený na svojom práve rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011, ktoré považuje za nezákonné. Nezákonnosť rozhodnutia žalovaného vidí v tom, že nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch pre nedostatok subjektívnej stránky priestupku, teda úmyselného zavinenia. Žalobca tvrdil, že nechcel svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom a rovnako ani nevedel, žeby sa tak mohlo stať, keďže predmetné pozemky boli jeho rodine dané do súčasného užívania ako tzv. záhumienky. Hoci mu bol doručený list od obce Slatinské Lazy, žalobca jeho relevantnosť rozporoval, pretože mu nebola doložená žiadna zmluva a pozemky nie sú majetkom obce. Preto existujú pochybnosti o existencii jeho úmyslu konať tak, ako to predpokladá § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch. Úmysel mu nebol preukázaný nado všetku pochybnosť, preto mal správny orgán postupovať v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. V rozhodnutí správneho orgánu nie je uvedené, ako sa vysporiadal s námietkami žalobcu, najmä s tou, že oznamovateľ mal možný osobitný motív - pomstu - voči žalobcovi. Nájomná zmluva medzi obcou Slatinské Lazy a Evanjelickou cirkvou je podľa názoru žalobcu „antidatovaná“. K odvolaniu doplnil, že zo strany starostky obce Slatinské Lazy vo vzťahu k žalobcovi ide o dlhodobé psychické a duševné týranie v rámci jej zverejneného programu o vyhostení jeho osoby z dediny, čo pretrváva už šesť rokov.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť. Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané, že protiprávne konanie žalobcu naplnilo skutkovú podstatu priestupku proti majetku. Žalovaný oprel svoje rozhodnutie o dôkazy získané z výpovedí žalobcu, zástupkyne poškodenej strany P. M. D. (starostky obce Slatinské Lazy), a z listinných dôkazov založených v administratívnom spise. Žalobca nepoprel skutočnosť, že pokosil trávu na pozemkoch a túto si prisvojil, pritom vedel, že pozemky, z ktorých si prisvojil ním pokosenú trávu, nie sú v jeho vlastníctve. Podľa listu vlastníctva č. XXX pre k. ú. K. F. je preukázané, že pozemky parc. č. XXX/X a č. XXX/X patria Evanjelickému cirkevnému zboru a. v. T. ktorý ich prenajal obci Slatinské Lazy ako nájomcovi. Žalobca v priestupkovom konaní tvrdil, že lúky, ktoré v roku 2010 pokosil a z ktorých si prisvojil pokosenú trávu, patria jeho rodine. Doklad o vlastníctve uvedených pozemkov počas priestupkového konania správneho orgánu však nepredložil a ani nepreukázal, že jeho matka B. L. má právo uvedené pozemky užívať ako záhumienok. Z nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi Cirkevným zborom Evanjelickej cirkvi a.v. T. a obcou Slatinské Lazy ako nájomcu vyplýva, že nájomca je povinný sa starať o predmet nájmu a udržiavať ho, vrátane kosenia a udržiavania zelene. Žalobca bol písomne informovaný o uzavretí uvedenej nájomnej zmluvy dňa 16. decembra 2009, kedy bol zároveň vyzvaný, aby predmetné pozemky nevyužíval žiadnym spôsobom, aby ich nekosil, nepásol na nich ovce a kravu. Prevzatie tohto listu žalobca potvrdil pred políciou dňa

21. júla 2010 a 24. septembra 2010 počas podania vysvetlenia o priestupku proti majetku. Napriek týmto skutočnostiam žalobca v máji a v auguste 2010 opakovane lúky pokosil a trávou použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil obci Slatinské Lazy škodu. Podľa názoru žalovaného výhrady žalobcu vznesené k pravosti a sfaľšovaniu dôkazu (nájomnej zmluvy) neboli predmetom daného priestupkového konania a s poukazom na listinné dôkazy založené v spise žalovaný považuje tvrdenia žalobcu za účelové a nepreukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca sa podaním označeným ako „Sťažnosť pre porušenie zákona v môj neprospech“ z 30. mája 2011 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Zvolen, odboru všeobecne vnútornej správy, pracovisko Detva č. B/2010/00755, Pr.2010/341-D/E3, B/2010/00785, Pr.2010/372-D/Eš zo dňa 30. novembra 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch; fotokópiu rozhodnutia žalovaného k podaniu priložil. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 24 S 54/2011-9 zo dňa 27. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. júla 2011, vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému; v uznesení označil za žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako aj preskúmané rozhodnutie žalovaného č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011.

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3 S 144/2011-15 zo dňa 8. septembra 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. septembra 2011, vyzval žalobcu na doplnenie podania o správne označenie žalovaného a jeho sídla, označenie napadnutého rozhodnutia (číslo, dátum), vyjadrenie, v akom rozsahu sa rozhodnutie alebo postup správneho orgánu napadá, doplnenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť (nesprávnosť) rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu s uvedením konkrétnych ustanovení zákona, ktoré mal správny orgán porušiť, a správne znenie konečného návrhu - návrh znenia výroku rozsudku. Žalobca bol poučený o následku neodstránenia väd podania.

Žalobca podaním z 28. septembra 2011 označeným ako „doplnenie podania /žaloby/ zo dňa 30. mája 2011 k Vašej sp. zn. 3 S 144/2011 zo dňa 8. septembra 2011“ za žalovaných označil Z., P., B. O., H., P., Z. U., Z., P. E. a P., M. D.. Uviedol, že napáda rozhodnutie Obvodného úradu Zvolen, odboru všeobecne vnútornej správy, pracovisko Detva č. B/2010/00755, Pr.2010/341-D/E3, B/2010/00785, Pr.2010/372-D/Eš zo dňa 30. novembra 2010, rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odbor priestupkov č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011, spis Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, oddelenie skráteného vyšetrovania ČVS: ORP-1030/2-OSV-ZV-2010, spis Obvodného oddelenia PZ Detva č. ORP-P-444/OBV-2010, oznámenie o začatí výkonu rozhodnutia Obvodného úradu Zvolen č. ObU-ZV-OVVS- 2011/02459-2-1000109-3162601, ObU-ZV-OVVS-2011/02460-2-1000110316201 z 13. septembra 2011, pričom všetky rozhodnutia napáda v celom rozsahu. Namietal neodborný prístup k riešeniu veci, hodnotenia dôkazov, nerešpektovanie zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, nerozhodovanie v zákonnej lehote. Nezákonnosť/nesprávnosť rozhodnutia videl v tom, že opakovane dával podnety na trestné stíhanie žalovaných. V petíte navrhol zrušiť v plnom rozsahu napadnuté rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

V súvislosti s označením žalovaného a napadnutého rozhodnutia žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že žalovaný je súdu známy z ustanovenia § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. Keďže žalobca vo svojich podaniach označil za žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, riaditeľku A., A. N., S., a fotokópiu napádaného rozhodnutia pripojil, je zrejmé, ktorý správny orgán bude žalovaným a aké rozhodnutie žalobca napáda. Zároveň nemožno nechať bez povšimnutia, že Krajský súd v Banskej Bystrici žalovaného ako aj

napadnuté rozhodnutie žalovaného identifikoval a uviedol ich aj v uznesení č. k. 24 S 54/2011-9 zo dňa 27. júna 2011. Preto ak Krajský súd v Banskej Bystrici identifikoval žalovaného ako aj napádané rozhodnutie, mal by ich v tom istom konaní následne identifikovať rovnako aj Krajský súd v Bratislave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej uvádza, že z obsahu návrhu na začatie konania označeného ako „Sťažnosť pre porušenie zákona v môj neprospech“ z 30. mája 2011 ako aj z doplnenia návrhu na začatie konania z 28. septembra 2011 vyplýva, že žalobca napáda rozhodnutia v celom rozsahu, žiada ich zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Nezákonnosť rozhodnutia videl v nedodržaní ustanovení Správneho poriadku, lehôt na vydanie rozhodnutia, nedostatočnom vyhodnotení dôkazov a ním vznesených námietok. Každé podanie je potrebné hodnotiť podľa jeho obsahu, aj keď je nesprávne označené (§ 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Z podaní žalobcu preto nevyplývajú také vady, ktoré by bránili vecnému vybaveniu žaloby, a nie je daný ani následný postup podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Preto z podania žalobcu označeného ako „Sťažnosť pre porušenie zákona v môj neprospech“ z 30. mája 2011 ako aj z doplnenia podania vyplýva, že ide o žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, žalovaným je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, napadnuté je rozhodnutie žalovaného č. SVS-OP-2011/007760/TDL zo dňa 3. mája 2011, rozhodnutie napáda v celom rozsahu, nezákonnosť rozhodnutia žalobca videl v nedodržaní ustanovení Správneho poriadku, lehôt na vydanie rozhodnutia, nedostatočnom vyhodnotení dôkazov a ním vznesených námietok, a v petite žiadal rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň pripúšťa, že žalobca vo svojich podaniach často spája súdne preskúmavacie konanie s trestným konaním iniciovaným proti nemu ako aj proti starostke obce Slatinské Lazy (ktoré inicioval sám žalobca) ako aj pomstu zo strany starostky, psychické týranie zo strany starostky, ktoré však s týmto preskúmavacím konaním nesúvisia.

Z uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že krajský súd žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, následkom čoho žalobca nemohol uplatniť v súdnom preskúmaní konaní tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok poskytuje.

Na druhej strane však Krajský súd v Bratislave nepochybil, keď žalobcu nepoučil o povinnom právnom zastúpení, pretože povinné právne zastúpenie podľa § 250a Občianskeho súdneho poriadku sa nevzťahuje na konanie o priestupku, o ktoré v predmetnej právnej veci ide. Krajskému súdu preto nemohla vzniknúť v tomto smere poučovacia povinnosť v zmysle § 5 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva žalobcovi do pozornosti úplné znenie ustanovenia § 250a Občianskeho súdneho poriadku: „Žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.“ Preto je potrebné ustanovenia každého právneho predpisu čítať v úplnom znení a nielen niektoré ich časti bez ďalších súvislostí.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 144/2011-61 zo dňa 6. marca 2012 podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku, keďže svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto uznesení; krajský súd bude ďalej postupovať podľa príslušných ustanovení hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov a rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3, § 226 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho

poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.